

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 11.7.2007
KOM(2007) 407 slutlig

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN

**om genomförandet sedan 2005 av rådets rambeslut av den 13 juni 2002
om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna**

[SEK(2007) 979]

1. METOD

I enlighet med artikel 34 i rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna (nedan kallat ”rambeslutet”)¹ har kommissionen lagt fram en reviderad rapport om hur de olika medlemsstaterna tillämpat rättsakten².

Den andra rapporten, som läggs fram här, har utarbetats till följd av att rådet (rättsliga och inrikes frågor) den 2 juni 2005³ gav uppmaningen att till den 1 juni 2007 aktualisera utvärderingen med anledning av Bulgariens och Rumäniens inträde i unionen den 1 januari 2007. De utvärderingskriterier som kommissionen har fastställt för denna rapport är dels de allmänna kriterier som vanligen tillämpas för att utvärdera genomförandet av rambeslut (effektivitet, klarhet och förutsägbarhet, fullständig tillämpning, hörsammande av genomförandefristen)⁴, dels särskilda kriterier för arresteringsordern, där det väsentliga är att det rör sig om en rättsakt, dess effektivitet och hur snabbt den omsätts i praktiken.

Vid utarbetandet av denna rapport har kommissionen huvudsakligen utgått från nya nationella bestämmelser om genomförandet av arresteringsordern som medlemsstaterna har meddelat, från medlemsstaternas offentliggjorda kommentarer till den första rapporten⁵ samt från kompletterande uppgifter från rådets generalsekretariat – särskilt svar på det statistiska frågeformulär som rådets ordförandeskap sänt till medlemsstaterna⁶ och de utvärderingsrapporter som genomförts för Belgien⁷, Danmark⁸ och Estland⁹ och vars sekretess har hävts. Kommissionen har dessutom hållit en bilateral dialog med de nationella kontaktpunkter som utsetts för detta ändamål och deltagit i den dialog som Europaparlamentet har upprättat med de nationella parlamenten i denna fråga¹⁰.

2. UTVÄRDERING

2.1. Allmän tillämpning trots vissa inledande svårigheter med införlivandet

Arresteringsordern är en framgång. Av rapporten framgår att den tillämpas alltmer från år till år, och den gör det i praktiken möjligt för domare att lätt få till stånd överlämnanden inom striktare och kortare tidsfrister än vad som var möjligt med traditionella utlämningsförfaranden (se 2.1.1). Kommissionen vill emellertid i denna rapport påminna om de svårigheter med införlivandet som övervanns 2005 och som delvis berodde på författningsrättsliga krav (se 2.1.2).

¹ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

² KOM(2005)63 och SEK(2005)267 av den 23 februari 2005, ändrade genom KOM(2006)8 och SEK(2006)79.

³ Rådets pressmeddelande nr 8849/05, 3.6.2005, s.10 och dokument nr 8842/1/05, 19.5.2005.

⁴ KOM(2001) 771, 13.12.2001, punkt 1.2.2.

⁵ COPEN 118, 2.9.2005.

⁶ COPEN 75, 15.4.2005.

⁷ 16454/1/06 REV1 COPEN 128 av den 3 januari 2007.

⁸ 13801/1/06 REV1 COPEN 106 av den 6 december 2006.

⁹ 5301/1/06 REV1 COPEN 6 av den 20 februari 2007.

¹⁰ Europaparlamentets rekommendation till rådet om utvärdering av den europeiska arresteringsordern, 2005/2175(INI), 15.3.2006.

2.1.1. *Den europeiska arresteringsordern är nu allmän praxis*

Det sammanlagda antalet ansökningar som utväxlats mellan medlemsstaterna har ökat kraftigt. Den europeiska arresteringsordern har således inte bara praktiskt taget ersatt utlämningsförfarandet inom EU; p.g.a. sina fördelar tillämpas den också i allt större utsträckning. I de fall där arresteringsordern ännu inte tillämpas rör det sig huvudsakligen om vissa begränsningar av följande slag:

- Provisorisk tillämpning av den europeiska arresteringsordern (art. 32: Frankrike, Italien och Österrike har gjort uttalanden i enlighet med artikeln, medan Tjeckien, Luxemburg och Slovenien gjort uttalanden som inte motsvarar artikeln). I artikel 30.1 i den italienska lagen fastställs emellertid att dess bestämmelser är tillämpliga endast på ansökningar om verkställighet av europeiska arresteringsorder som utfärdas och mottas efter det att lagen trädde i kraft, dvs. efter den 14 maj 2005. Denna bestämmelse strider mot rambeslutet. Tjeckien och Luxemburg har gjort uttalanden som inte motsvarar bestämmelserna i artikel 32 i rambeslutet, då de avser europeiska arresteringsorder för vilka Tjeckien och Luxemburg är såväl utfärdande som mottagande stater. För Tjeckiens del är detta problem löst sedan den 1 juli 2006, då en ändring i genomförandelagen antogs. Dessutom godtar Tjeckien numera – utom för egna medborgare – arresteringsorder för överträdelser som ägt rum före den 1 november 2004, och utfärdar också sådana. För överträdelser som begåtts av tjeckiska medborgare före den 1 november 2004 är ett överlämnande inte möjligt, utom genom tillämpning av Europeiska utlämningskonventionen och dess två protokoll av den 15 oktober 1975 och den 17 mars 1978. För överträdelser som begås av tjeckiska medborgare efter den 1 november 2004 är överlämnandet emellertid underkastat villkoret om ömsesidighet.
- Överlämnande av egna medborgare (art. 33: Österrike har gjort ett sådant uttalande inför rådet, så även Tyskland under delar av året 2005–2006, liksom Cypern och Tjeckien, två länder som bara tillåter överlämnande av egna medborgare i samband med överträdelser som begåtts efter den 1 november 2004 (Tjeckien) och efter den 1 maj 2004 (Cypern)). I Polen är överlämnande av egna medborgare möjligt sedan lagen ändrades den 7 november 2006, men dubbel straffbarhet kontrolleras systematiskt.

Även om medlemsstaterna inte har något gemensamt statistiskt instrument tycks de uppgifter de har lämnat bekräfta att den europeiska arresteringsordern alltmer blivit allmän praxis. Av uppgifterna framgår också tendenser som vittnar om att förfarandet är effektivt.

Under hela 2005 utfärdades nästan 6900 arresteringsorder av de 23 medlemsstater som lämnat uppgifter i detta avseende¹¹, vilket är en fördubbling jämfört med 2004. I mer än 1770 fall ledde arresteringsorderna till att den eftersökta personen kunde hittas och arresteras. De ännu inte officiella siffrorna för 2006 bekräftar denna tydliga utvecklingstendens med uppgång från år till år.

¹¹ Belgien och Tyskland kunde inte lämna några uppgifter för 2005 (COPEN 52 9005/4/06 REV 4, 30.6.2006 kompletterad av REV 5, 18.1.2007).

Arresteringsorderna översändes huvudsakligen via Interpol (58 % av alla utfärdade order), eller via Schengens informationssystem i de 13 medlemsstater som har tillgång till det (52 % av alla utfärdade order). I övrigt översändes de europeiska arresteringsorderna oftast direkt mellan de berörda medlemsstaterna¹². Det sammanlagda antalet mottagna europeiska arresteringsorder som meddelats av 23 medlemsstater – mer än 8500 – är större än antalet utfärdade arresteringsorder eftersom en europeisk arresteringsorder kan rikta sig till flera medlemsstater.

År 2005 arresterades i de 23 tidigare nämnda medlemsstaterna mer än 1770 eftersökta personer på grund av en europeisk arresteringsorder. Av dessa arresteringar ledde mer än 86 % till ett faktiskt överlämnande till den utfärdande medlemsstaten (dvs. mer än 1532 överlämnade personer) (60 % 2004). Hälften av de personer som överlämnades 2005 samtyckte till detta (jämfört med en tredjedel 2004). För övrigt var mer än en femtedel av de personer som under 2005 överlämnades inom EU medborgare (eller bosatta) i den medlemsstat som samtyckte till att överlämna dem. En garanti enligt artikel 5.3 i rambeslutet begärdes i hälften av fallen.

De andra typerna av garanti, som kan krävas i fall av utevarodom eller livstidsstraff, förefaller inte begäras ofta, utom av vissa medlemsstater såsom Nederländerna som gör det systematiskt – vilket är ett problem för de verkställande länderna.

Överlag framgår av de tillgängliga uppgifterna för 2005 att överlämnanden sker betydligt snabbare med den europeiska arresteringsordern än vad som var fallet förr. Det tog förr i genomsnitt ett år att verkställa en begäran genom det utlämningsförfarande som tidigare tillämpades; nu tar det mindre än 5 veckor (närmare bestämt 43 dagar). I de fall¹³ där personen samtycker till sitt överlämnande kan det till och med gå så fort som på 11 dagar (45 respektive 15 dagar 2004). Detta genomsnitt får emellertid inte dölja det faktum att tiden för överlämnande i vissa länder (Irland och Storbritannien) ligger betydligt högre och vida överskrider de längsta tillåtna tidsfristerna enligt rambeslutet, vilket kommissionen anser vara beklagligt. År 2005 noterade kommissionen cirka 80 fall (dvs. knappt 5 % av överlämnandena) där den tidsfrist på 90 dagar som fastställs i artikel 17.4 i rambeslutet inte hade kunnat hållas. Vissa länder anmäler systematiskt alla förseningar till Eurojust, men då detta ännu inte är allmän praxis vill kommissionen insistera på att samtliga länder gör ansträngningar i detta avseende.

På det praktiska planet är så gott som alla medlemsstater nöjda med det formulär som bifogas rambeslutet (art. 8). Erfarenheten visar emellertid att rubrikerna rörande identifieringen av personen och beskrivningen av överträdelsen bör fyllas i med största noggrannhet¹⁴. Det bör dessutom noteras att det europeiska rättsliga nätverket har lagt ut uppgifter på Internet som gör det lättare att fastställa vilka nationella

¹² Summan av siffrorna 58 % och 52 % är större än 100 eftersom en och samma order kan förmedlas genom flera kanaler.

¹³ Statistiken för Irland (svar på fråga 7.2 ”mellan en vecka och ett år”) har inte tagits med (COPEN 52 REV 4, 30.6.2006).

¹⁴ RJE 6, 31.3.2006.

rättsliga myndigheter som är behöriga (art. 10.1)¹⁵ och att Eurojust har offentliggjort riktlinjer för beslut i fall med flera framställningar (art. 16.2)¹⁶.

2.1.2. *Införlivandesvårigheter p.g.a. författningsrättsliga krav i vissa medlemsstater – nu övervunna*

Konflikter på det författningsrättsliga området hindrade under 2005 och 2006 temporärt rambeslutet från att få full tillämpning i unionen. Under 2005 gjordes i vissa medlemsstater (Polen, Tyskland och Cypern) bedömningen att de nationella genomförandebestämmelserna helt eller delvis stred mot författningen. Kommissionen konstaterar med tillfredsställelse att dessa svårigheter har övervunnits och nu inte längre utgör något hinder för tillämpningen av den europeiska arresteringsordern.

I det första fallet (Polen) ansågs endast den bestämmelse i lagen som tillåter överlämnande av egna medborgare vara författningsstridig (artikel 55.1). Bestämmelsen tillämpades emellertid till och med den 6 november 2006 – en tidsfrist som fastställdes av den polska författningsdomstolen för att ge regeringen tid att anpassa författningen till de skyldigheter som föreskrivs i EU-rätten¹⁷. Polen fortsatte således att överlämna egna medborgare under denna period. Polens straffprocesslag ändrades i anslutning till författningsändringen av den 7 november 2006. Ändringarna trädde visserligen inte i kraft förrän den 26 december 2006¹⁸, men författningens nya artikel 55 fann, i enlighet med författningsdomstolens beslut, direkt tillämpning i polsk lagstiftning från och med den 7 november 2006.

I det andra fallet (Tyskland) fann den tyska författningsdomstolen det emellertid nödvändigt att upphäva hela den lag som antagits för verkställande av den europeiska arresteringsordern, med motiveringen att vissa bestämmelser stred mot grundlagen. Mellan den 18 juli 2005 och den 2 augusti 2006, då den nya tyska genomförandelagen trädde i kraft, varken överlämnade eller utlämnade Tyskland egna medborgare. Andra eftersökta personer överlämnades bara inom ramen för utlämningsystemet. Tyskland fortsatte däremot att utfärda europeiska arresteringsorder till övriga medlemsstater¹⁹.

Denna situation gav upphov till en period av osedvanlig rättsosäkerhet. Två medlemsstater (Spanien och Ungern) återopade ömsesidighetsprincipen och vägrade under denna period att erkänna de europeiska arresteringsorder som Tyskland fortsatte att utfärda. Spanien och Ungern ansåg att Tyskland inte längre respekterade grundsatsen om ömsesidigt förtroende och därför inte kunde kräva att övriga medlemsstater skulle godta landets ansökningar om överlämnande av medborgare från andra länder. Situationen upphörde den 2 augusti 2006 då den nya genomförandelagen, som antogs den 20 juli 2006, trädde i kraft.

¹⁵ <http://www.ejn-crimjust.eu.int>

¹⁶ Bilaga II till Eurojusts årsrapport för 2004.

¹⁷ Författningsrådets beslut (Polen) P 1/05 av den 27 april 2005, offentliggjort i författningsdomstolens officiella tidning (Orzecznictwie Trybunalu Konstytucyjnego. Zbiór urzędowy) 2005 ser. A n°4, punkt 42.

¹⁸ Artikel 607p, 207t och 607w i den polska straffprocessrätten.

¹⁹ Författningsdomstolens beslut (Tyskland) av den 18 juli 2005, BvR 2236/04. Även tillgängligt i 58 NJW (Neue Juristische Wochenschrift) 2289 (2005).

I det tredje fallet (Cypern) bekräftade Högsta domstolen att överlämnandet av cypriotiska medborgare var författningsstridigt. Liksom i Polen tvingades därför regeringen ändra författningen, som sedan trädde i kraft den 28 juli 2006²⁰. Genom den ändrade artikel 11 införs emellertid en tidsgräns för möjligheten att överlämna egna medborgare: ett sådant överlämnande bara är möjligt i samband med överträdelser som begåtts efter Cyperns anslutning till EU, dvs. efter den 1 maj 2004. Den ändrade författningen tillåter dessutom på grundval av internationella konventioner som ratificerats av Cypern även utlämning av cypriotiska medborgare i samband med överträdelser som begåtts efter lagändringen.

Det är intressant att notera att flera andra medlemsstaters högre domstolar tvärtom har förklarat att de nationella bestämmelser som tillåter överlämnande av egna medborgare är förenliga med författningen (Tjeckien²¹, Grekland, Portugal m.fl.). Den tjeckiska författningsdomstolen förordar i detta avseende att rambeslutet införlivas. I sitt beslut av den 3 maj 2006 vägrade författningsdomstolen att upphäva genomförandelagen rörande den europeiska arresteringsordern. Den påminde om att Europeiska unionens medlemsstater måste visa förtroende för varandras rättssystem, även på det straffrättsliga området, och att de tjeckiska medborgarna, som numera även är unionsmedborgare, inte bara kan åtnjuta de rättigheter som europeiskt medborgarskap medför, utan även måste axla skyldigheterna. Tillfälligt överlämnande av en tjeckisk medborgare för att denne skall dömas eller avtjäna ett straff strider inte mot den tjeckiska författningen, vilken inte kan betraktas som ett hinder för genomförandet av en norm i EU-rätten.

Det blir därigenom tydligt hur viktigt det är att medlemsstaterna anpassar sina interna rättsordningar till varandra i syfte att genomföra rambeslutet. Man bör dessutom fästa uppmärksamhet vid EG-domstolens svar på Belgiens skiljedomstols begäran om ett förhandsavgörande om grunden för artikel 35 i EU-fördraget.

I detta ärende har en ideell organisation, *Advocaten voor de Wereld*, vid Belgiens skiljedomstol väckt talan mot lagen av den 19 december 2003²², som införlivar rambeslutet i belgisk lag. Motiveringen är att lagen inte är förenlig med artiklarna 10 och 11 i Belgiens författning. Författningsdomstolen har vilandeförklarat målet och beslutat att begära förhandsavgöranden av EG-domstolen i två ärenden: 1) Är rambeslutet förenligt med artikel 34.2 b i EU-fördraget, enligt vilken rambeslut endast får fattas i syfte att tillnärma medlemsstaternas lagar och andra författningar? 2) Är slopandet av kontrollen av dubbel straffbarhet förenligt med artikel 6.2 i EU-fördraget, i synnerhet med den straffrättsliga legalitetsprincipen och med de principer om likabehandling och icke-diskriminering som garanteras i denna bestämmelse?

Generaladvokat Colomer konstaterade i sina slutsatser att rambeslutet inte stred mot artikel 34.2 b och artikel 2.2 och inte överträdde varken den straffrättsliga legalitetsprincipen, likabehandlingsprincipen eller principen om icke-diskriminering. EG-domstolen följde i sin dom²³ generaladvokatens förslag till avgörande och

²⁰ Högsta domstolens (Cypern) beslut av den 7 november 2005, Ap. N° n° 294/2005 (det finns också en sammanfattning på engelska: rådets dokument nr 14285/05 av den 11 november 2005).

²¹ Författningsdomstolens beslut av den 3 maj 2006, 434/2006 Sb.

²² *Moniteur belge* av den 22 december 2003, andra upplagan, s. 60075.

²³ EG-domstolens dom av den 3 maj 2007, C-303/05.

avvisade samtliga åtalsgrunder som organisationen Advocaten voor de Wereld åberopat.

Det överlämnandesystem som inrättats genom rambeslutet har därför överlag fungerat väl.

2.2. Överlag positiva resultat i fråga om införlivandet

2.2.1. Nya genomförandeåtgärder som meddelats sedan 2005

Medlemsstaternas nya nationella åtgärder har framför allt gjort det möjligt att precisera den rättsliga grunden, som tillåter följande på nationell nivå:

- Överta verkställighet av straff när det gäller den eftersökta personen (art. 4.6: Belgien)²⁴.
- Tills vidare arrestera en person som via Interpol eftersöks av en medlemsstat som ännu inte deltar i Schengens informationssystem (art. 9.3: Nederländerna, Sverige och Polen)²⁵.
- Möjliggöra accessoriskt överlämnande (vid överträdelser som inte samtliga omfattas av rambeslutet) (Ungern)²⁶.

Åtgärderna tillgodoser ett behov som fastställdes redan i den första rapporten och som bekräftats i praktiken. De bör tjäna som bästa praxis för de medlemsstater som ännu inte erbjuder samma möjligheter.

I övrigt bör följande noteras:

- Tjeckien har ändrat sin genomförandelag för att den europeiska arresteringsordern skall få full retroaktiv verkan²⁷. Ändringen trädde i kraft den 1 juli 2006. Som ovan angivet finns det emellertid fortfarande en begränsning för tjeckiska medborgare: arresteringsordern kan fortfarande inte tillämpas för överträdelser som begåtts av tjeckiska medborgare före den 1 november 2004.
- Tyskland antog den 20 juli 2006 en ny genomförandelag, som trädde i kraft den 2 augusti 2006 och som möjliggör tillnärmning till det ovan nämnda beslutet av författningsdomstolen. Tolkad mot bakgrund av författningsdomstolens beslut föreskriver artikel 80 i den nya tyska lagen emellertid att man i ”blandfall” utan tydligt samband med det egna landet eller ett annat land bör göra en kontroll av dubbel straffbarhet och att man bör uppnå jämvikt mellan effektiva straffrättsliga åtgärder och den påstådda överträdelser, vilket förefaller strida mot rambeslutet.
- Malta har antagit en ny lag om ändring av landets genomförandelag för den europeiska arresteringsordern. Lagen trädde i kraft den 19 september 2006.

²⁴ Punkt 2.2.1 i första rapporten.

²⁵ Punkt 2.2.1 i första rapporten.

²⁶ Art. 2 i Europarådets europeiska utlämningskonvention av den 13 december 1957.

²⁷ Punkt 2.1.1 i första rapporten.

Efter kommissionens första rapport förklarade Slovenien att landet liksom Tjeckien avsåg att ändra sin lagstiftning för att ge den europeiska arresteringsordern full verkan. Den 1 juni 2007 hade denna ändring ännu inte gjorts.

2.2.2. *Kommentarer och nya uppgifter efter den första utvärderingen*

De flesta medlemsstaterna gav skriftliga kommentarer till kommissionens första rapport. Kommentarererna, som rådet offentliggjort²⁸, ledde till att kommissionen gjorde en partiell översyn av det dokument som bifogas föreliggande rapport. Av dessa kommentarer utgörs mer än hälften av uppgifter som medlemsstaterna enligt artikel 34 i rambeslutet borde ha överlämnat till kommissionen i inledningsskedet, medan en fjärdedel motiveras av sakfel eller feltolkningar i den första rapporten. Resten utgörs av bedömningar som kommissionen inte delar eller av kommentarer.

Mot bakgrund av dessa kommentarer förblir de allmänna slutsatserna från den första ändrade rapporten visserligen desamma, men resultatet av införlivandet framstår som mer positivt. Det bör emellertid göras fortsatta ansträngningar för överensstämmelse med rambeslutet.

2.2.3. *Fortsatta ansträngningar krävs*

Trots de förbättringar som medlemsstaterna sedan 2005 har gjort när det gäller att genomföra rambeslutet, och som överlag förefaller tillfredsställande, kvarstår de huvudsakliga brister som kommissionen framförde i sin föregående rapport.

Utöver problemen rörande den provisoriska tillämpningen av den europeiska arresteringsordern (Tjeckien och Polen i fråga om de egna medborgarna, Luxemburg och Slovenien) och överlämnande av egna medborgare (Cypern) är det beklagligt att följande brister i införlivandet kvarstår:

- Ändring av minimitrösklarna för straff (art. 2: Nederländerna, Österrike och Polen; art. 4.7 b: Storbritannien).
- Återinförande av kontrollen av dubbel straffbarhet när det gäller alla de 32 angivna kategorierna av överträdelser (art. 2: Italien) eller endast en kategori (Belgien, Slovenien²⁹, Storbritannien – när överträdelsen delvis begicks inom landet, Polen systematisk kontroll när det gäller egna medborgare).
- Fastställande av ett verkställande organ som behörig rättslig myndighet med ansvar för alla (artikel 6: Danmark) eller vissa aspekter (Tyskland, Estland, Lettland och Litauen).
- Överföring på centralmyndigheterna av befogenheter att fatta beslut; befogenheterna går utöver den uppgift som rambeslutet tillåter, nämligen att helt enkelt underlätta förfarandet (artikel 7: Estland, Irland och Cypern).
- Ändring av skälen till vägran av verkställighet (artikel 3.1: Danmark och Irland; artikel 3.2: Irland) eller till och med införande av skäl som går längre än rambeslutet (artikel 1.3: Grekland, Irland, Italien, Cypern och Polen) eller inte

²⁸ http://ue.eu.int/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=FR&cmsid=545&id=66

²⁹ Lagförslag i Slovenien för 2007.

finns angivna i detta, som till exempel sådana som grundar sig på tillämpning av fördrag eller konventioner som inte uttryckligen utesluts av rambeslutet (artikel 3: Nederländerna, Storbritannien). I den nya maltesiska lagen om ändring av genomförandelagen för den europeiska arresteringsordern har vissa skäl avskaffats, t.ex. de som rör orättvisa eller förtryckande omständigheter (artikel 16.2 i den nationella lagen).

- Krav på ytterligare villkor (artikel 5.1: Malta och Storbritannien; artikel 5.3: Nederländerna; Italien) eller uppgifter eller handlingar som inte föreskrivs i formuläret (artikel 8.1: Tjeckien, Italien och Malta). När det gäller Tjeckien har kommissionen informerats om att justitieministeriet i en cirkulärskrivelse från den 19 maj 2006 föreskriver att rambeslutets formulär för utfärdande av en europeisk arresteringsorder skall användas. En cirkulärskrivelse är ett tjeckiskt rättsligt instrument. De tjeckiska myndigheterna behöver dessutom bara lämna kompletterande uppgifter när de fungerar som utfärdande myndigheter. I praktiken förefaller det som om vissa länder (Storbritannien och Irland) nästan systematiskt begär kompletterande uppgifter eller till och med kräver att arresteringsordern utfärdas på nytt, vilket blir problematiskt för vissa länder vars lagstiftning inte medger detta och vilket förlänger förfarandena betydligt.
- När det gäller överlämnande av egna medborgare: fastställande av en tidsfrist (artikel 4.6: Tjeckien och Polen i fråga om egna medborgare) eller återupprättande av kontrollen av dubbel straffbarhet (Tjeckien, Nederländerna och Polen).
- Otydligheter i förfarandet när det gäller att erhålla den eftersökta personens samtycke (artikel 13: Danmark; artikel 14: Danmark).
- Olika praxis när det gäller ”accessoriskt överlämnande” (fall där den europeiska arresteringsordern inte endast rör en överträdelse som avses i rambeslutet, utan också andra överträdelser som inte faller inom rambeslutets tillämpningsområde), eftersom rambeslutet inte innehåller någon uttrycklig bestämmelse om detta (artikel 16). Ett sådant överlämnande är möjligt i åtminstone 9 medlemsstater (Danmark, Tyskland, Estland, Spanien, Finland, Lettland, Litauen, Österrike och Sverige). I Frankrike är det domarens uppgift att besluta huruvida ett sådant överlämnande är möjligt, eftersom lagen inte omfattar detta fall.
- Ingen längsta tidsfrist för högre domstolars beslut (artikel 17: Tjeckien, Malta, Portugal, Slovakien och Storbritannien) eller en sammanlagd längsta tidsfrist som överskrider normen på 60 dagar (Belgien) eller taket på 90 dagar i kassationsärenden (Frankrike och Italien).

3. SLUTSATSER

Rapporten bekräftar de allmänna slutsatser som även drogs 2004. Trots en inledande försening på upp till 16 månader (Italien) och störningar p.g.a. författningsrättsliga svårigheter i minst två medlemsstater (i Tyskland under delar av 2005 och 2006 och i Cypern) har genomförandet av rambeslutet varit framgångsrikt. Den europeiska arresteringsordern tillämpas i alla medlemsstater, även i Bulgarien och Rumänien sedan den 1 januari 2007. Dess positiva verkningar bekräftas dagligen, såväl i fråga om juridisk kontroll som i fråga om effektivitet och snabbhet, samtidigt som de grundläggande rättigheterna iaktas.

Även om vissa förbättringar i genomförandet gjordes 2005 är dessa ändringar ännu otillräckliga. Förteckningen över de medlemsstater som måste göra större ansträngningar för att till fullo anpassa sig till rambeslutet är ännu lång (Tjeckien, Danmark, Estland, Irland, Italien, Cypern, Luxemburg, Malta, Nederländerna, Polen, Slovenien och Storbritannien).

Denna utvärdering bör inte hindra att det senare görs en mer djupgående analys av bruket av arresteringsordern. Kommissionen deltar därför till fullo i den ömsesidiga utvärderingen ("peer review") av tillämpningen av den europeiska arresteringsordern och har i denna rapport, liksom i den bifogade bilagan, velat betona de praktiska aspekterna av genomförandet av rambeslutet i de 27 medlemsstaterna.